

Ὁμιλία 1η

Γενικά περί αἱρέσεων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἵρεσις: ὁ ἐσωτερικός ἐχθρός τῆς Ἐκκλησίας
Οἱ ἀντιξοότητες εἰς τό ἔργον τῆς Ἐκκλησίας
Ἡ δαιμονική μέθοδος τῆς νοθείας
Ἡ αἵρεσις εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην
Ἡ παραβολή τῶν ζιζανίων δηλωτική τῆς παρουσίας τῶν αἱρέσεων
Ἄλλο αἵρεσις, ἄλλο αἱρετικός
Εἶναι δυνατή ἡ συνύπαρξις Συναγωγῆς τοῦ Σατανᾶ καί Ἐκκλησίας;
Γιά νά γίνῃ κάποιος Χριστιανός, πρέπει νά περάσῃ πρῶτα ἀπό τόν Ἰουδαϊσμόν;
Οἱ ἰουδαϊζόντες Χριστιανοί
Ὁ Χιλιασμός ἀπότοκος μείξεως Ἰουδαϊσμοῦ καί Χριστιανισμοῦ
«Ἀλλά τοῦτο ἔχεις, ὅτι μισεῖς τὰ ἔργα τῶν Νικολαϊτῶν, ἃ καγὼ μισῶ.»
Οἱ Νικολαῖται
Ὁ συγκρητισμός χθές καί σήμερα
Νικολαῖται: Γνωστικοί καί Δυναρχισταί
Μανιχαῖοι - Νικολαῖται
Βαλαάμ: ὁ πνευματικός πρόγονος τῶν Νικολαϊτῶν
Οἱ Νικολαῖται σήμερα
Μανιχαϊσμός: ἡ πανθησκεία τῆς ἀρχαιότητος
Μασονισμός: ὁ ἀπόγονος τοῦ Μανιχαϊσμοῦ
Τά τεκνίδια τοῦ Μασονισμοῦ καί τῆς Θεοδοσίας –
Βουδδισμός στήν χριστιανική Εὐρώπη!
Σίμων ὁ μάγος: ὁ πατήρ τῶν γνωστικῶν αἱρέσεων
Οἱ ἐνδογενεῖς αἱρέσεις
Ὁ Μωαμεθανισμός
Ὁ Μονοφυσιτισμός
«Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ...»

Αίρεσις: ο έσωτερικός έχθρός τής Έκκλησίας

Έπειδή στις μέρες μας, αγαπητοί μου, όπως λέγει εκεί ένας ψαλμικός στίχος, πολλοί «μονιοί άγριοι», δηλαδή άγριογούρουνα, λυμαίνονται τήν χριστοφυτευθεΐσα άμπελο τής Έκκλησίας μέ τις αίρέσεις τους, καλό θά ήταν αυτές οί τρεις όμιλίες μας νά αφιερωθοϋν εις τό μεγάλο αυτό θέμα τών αίρετικών, τών έχθρων αυτών τής Έκκλησίας μας, οί όποιοι έχθροί είναι έσωτερικοί. Διότι εκείνοι οί όποιοι άσκoϋν διωγμόν εναντίον τής Έκκλησίας είναι έχθροί έξωτερικοί· εκείνοι όμως οί όποιοι μετέρχονται τήν αίρεσιν, αυτοί είναι έχθροί έσωτερικοί.

Ουδέποτε ή Έκκλησία έφοβήθη τούς διωγμούς τούς έξωτερικούς· αντιθέτως, μέ τούς έξωτερικούς διωγμούς, έλαμπρύνθη, έμεγαλύνθη, και άνεδείχθησαν Ήρωες και Άγιοι και Μάρτυρες, οί όποιοι έστόλισαν τήν Έκκλησία μέ πορφυροϋν ένδυμα, πού είναι τά αίματά τους. Έκείνο πού φοβήθηκε ή Έκκλησία είναι ή αίρεσις, είναι ο έσωτερικός έχθρός· και ακριβώς εκεί κινείται μέ κάθε τρόπο, διά νά απομακρύνη κάθε αίρετική διδασκαλία και κάθε αίρετικόν άνθρωπον.

Οί άντιξοότητες εις τό έργον τής Έκκλησίας

Όταν ιδρύθη ή Έκκλησία του Χριστου επί τής γής, δέν έγκατεστάθη, όπως είναι γνωστόν από τήν Έκκλησιαστική μας Ιστορία, δέν έγκατεστάθη επί φιλικού εδάφους· ο χώρος επί του όποιου έγκατεστάθη ήτο έχθρικός.

Η γή, όπως είναι γνωστό, μέ τήν πτώσι τών πρωτοπλάστων κατέστη δαιμονοκρατούμενη. Ο θεός του κόσμου τούτου, ο Διάβολος, είναι εκείνος ο όποιος μέ τήν πτώσι τών πρωτοπλάστων δέν κατέκτησε μόνον αυτούς, αλλά κατέκτησε και τήν γήν.

Όταν λέμε ότι κατέκτησε, δέν έννοοϋμε ότι ο κύριος του αιώνος τούτου ήτο ο Διάβολος· κύριος παραμένει πάντοτε, αγαπητοί μου, ο Θεός· αλλά έννοοϋμε ότι επέτρεψε ο Θεός στον Διάβολο νά άσκη τήν έπιρροή του επί τών ανθρώπων και επί τής αλόγου κτίσεως. Έτσι οί άνθρωποι μπορούσαν πάρα πολύ εύκολα νά γίνουν όργανά του, και μέ τόν τρόπον αυτόν νά πολεμήση ο Διάβολος τήν Έκκλησία.

Βεβαίως, όταν ενεφανίσθη ή Έκκλησία, ο Διάβολος συνετρίβη· συνετρίβη επί του Σταυρου του Χριστου. Τά θέματα πού έκάναμε έδειξαν αυτό, ότι ο Διάβολος εκεί ένικήθη, εις τόν Σταυρόν και εις τόν Άδην. Όμως άφέθη νά δρᾶ, όχι άνεξελέγκτως, αλλά άφέθη νά δρᾶ έως ότου τελειώση ή Ιστορία του κόσμου.

Η δαιμονική μέθοδος τής νοθείας

Και τώρα ο Διάβολος, όταν ειδε ότι πλέον ή ισχύς του κυριολεκτικά κατερρακώθη μέ τόν Σταυρό και τήν Ανάστασι του Χριστου, άρχισε νά πολεμᾶ τήν Έκκλησία μέ μίαν νέαν μέθοδο, μέ τήν μέθοδο τής νοθείας. Δέν έρχεται νά πῆ ότι ο Χριστός δέν είναι τίποτε· γιατί ένικήθη· έρχεται όμως νά μιλήση μέ τήν γλώσσα τής νοθείας και νά

πῆ: «Ναί, βεβαίως! ἐγὼ δέχομαι τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Βεβαίως! Ἀλλά, ξέρετε, ὁ Ἰησοῦς Χριστός –σπουδαῖος ἄνθρωπος!– ἀλλά... δὲν εἶναι Θεός.»! Ἡ τὸ ἄλλο: «Βεβαίως! εἶναι Θεός!... Ἀλλά δὲν ἐγινε ἄνθρωπος· ἦτανε φαινομενικά ἄνθρωπος.»! Καί οὕτω καθ' ἐξῆς. Δηλαδή μέ κάθε τρόπο ἐπιδιώκει νά δημιουργήσῃ ὁ Διάβολος μίαν ἀπόκλιση ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Κι αὐτὴ ἡ ἀπόκλιση ἀπὸ τὴν ἀλήθεια λέγεται αἵρεσις.

Ἡ αἵρεσις εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην

Ὁ Κύριος μᾶς εἰδοποίησε γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ πού θά δημιουργοῦσε ὁ Διάβολος. Σημειώσατε ὅτι δὲν ὑφίστατο θέμα αἰρέσεως πρὸ Χριστοῦ. Ἄν θά ἀνοίξετε τὴν Παλαιά Διαθήκη, οὐδέποτε θά ἰδῆτε πουθενά νά ὑπάρχη αἵρεσις. Ὅτι πιστεύουν οἱ Ἑβραῖοι, εἶναι βεβαίως ἡ πίστις αὐτὴ πού συμπίπτει μέ τὰ γεωγραφικά τους ὄρια· εἶναι ἡ πίστις τῶν Ἑβραίων. Οὐδεὶς ποτέ ἐσκέφθη νά ἀλλοιώσῃ τὴν πίστιν τῶν Ἑβραίων. Ποτέ, κανεὶς. Οὐδέποτε προέκυψε θέμα νοθείας ἢ αἰρέσεως εἰς τὴν Παλαιά Διαθήκη.

Διὰ τὴν ἀκρίβειαν βεβαίως τοῦ πράγματος, ἐάν διαβάσετε ὅτι ἔχουμε τὴν αἵρεση τῶν Σαδδουκαίων ἢ τῶν Φαρισαίων, ἐκεῖ δὲν πρόκειται περὶ αἰρέσεως μέ τὴν τρέχουσα ἔννοια τῆς λέξεως. Ἡ μάλλον καὶ πρόκειται καὶ δὲν πρόκειται· διότι οἱ Σαδδουκαῖοι δὲν ἐπίστευαν στὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν, ἐνῶ οἱ Φαρισαῖοι πίστευαν στὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν. Ἀλλά ὅταν ἀναφέρεται ἐκεῖ ἡ αἵρεσις τῶν Σαδδουκαίων ἢ ἡ αἵρεσις τῶν Φαρισαίων, κυρίως ἔχει τὴν ἔννοια τῆς μερίδος καὶ ὄχι τῆς ἀποκλίσεως ἀπλῶς. Τῆς μερίδος.

Πάντως οὐδέποτε ἡ Παλαιά Διαθήκη ἀντιμετώπισε τὸ θέμα τῆς αἰρέσεως. Ἀντιθέτως, ἀφ' ὅτου ἦρθε ὁ Χριστός, ἔχουμε πλησμονὴν αἰρέσεων. Πλησμονή! Σᾶς κάνει ἐντύπωσι αὐτό; Τί σημαίνει; Σημαίνει ὅτι ὁ Διάβολος δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἰδιαίτερο νά πολεμήσῃ στὴν Παλαιάν Διαθήκην· ἔχει ὅμως νά πολεμήσῃ στὴν Καινὴν Διαθήκην. Καὶ ἐρχεται τώρα νά δημιουργήσῃ τὴν αἵρεση.

Ἡ παραβολὴ τῶν ζιζανίων

δηλωτικὴ τῆς παρουσίας τῶν αἰρέσεων

Ὁ Κύριος, σᾶς εἶπα, μᾶς εἰδοποίησε· διὰ πολλῶν μᾶς εἰδοποίησε. Κάποτε ἀνέφερε μία παραβολή, πού ἐκεῖ ἤθελε νά δείξῃ χαρακτηριστικά τὴν παρουσία τῶν αἰρέσεων, μόλις Ἐκεῖνος θά ἔφευγε ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν. Καὶ εἶπε τὴν παραβολὴ τῶν ζιζανίων.

Κάποιος ἄνθρωπος, λέγει, ἔσπειρε καλὸν σπόρον στό χωράφι του. Ὅταν ἦρθε ὁ καιρὸς νά φυτρώσῃ τὸ σιτάρι, ἀντελήφθησαν οἱ ἄνθρωποι του, αὐτοὶ δηλαδή πού τοὺς ἔστειλε μέ τὸν καλὸν σπόρον νά σπείρουν τὸ χωράφι του, οἱ ἐργάται του, οἱ γεωργοὶ του, ἀντελήφθησαν ὅτι στό χωράφι μέσα εἶχαν φυτρώσει καὶ ζιζάνια. Καὶ λέγουν εἰς τὸν Κύριον: «Ὁ σπόρος πού μᾶς ἔδωκες, Κύριε, καλὸς δὲν ἦταν; πῶς ἐγινε καὶ φύτρωσαν ζιζάνια;». Τὴν ἀπορία τοὺς αὐτὴ τὴν ἐξηγεῖ ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ χωραφιοῦ· καὶ λέγει: «Ὁ σπόρος πού σᾶς ἔδωσα βεβαίως ἦτο καλός· ἀλλά τὴν νύχτα, ὅταν ἐσεῖς πῆγατε νά κοιμηθῆτε, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κοιμῶνται, ἐχθρὸς ἄνθρωπος πῆγε καὶ ἔσπειρε

ζιζάνια μέσα στο χωράφι, έρριξε σπόρον ζιζανίων. Όταν έφύτρωσε ό σίτος, έφύτρωσαν και τά ζιζάνια. Αυτό είναι όλο.» Του λέγουν τότε οί γεωργοί: «Νά πᾶμε νά ξερριζώσουμε από μέσα τά ζιζάνια.» Καί λέγει ό Κύριος: «Όχι· αφήστε τα νά συναυξάνουν. Θά 'ρθη ή ώρα, πού θά γίνη αυτό τό χωρίσμα. Τότε θά γίνη, όταν θά έλθη ό καιρός, πού τό σιτάρι θά μπῆ στήν αποθήκη και τά ζιζάνια θά συναχθοῦν και θά μποῦν μέσα στό καμίνι του πυρός.»

Αυτήν τήν παραβολή εἶπε ό Κύριος. Καί πῶς εἶπε; «Όμοιώθη ή βασιλεία τῶν οὐρανῶν...». Σέ ποιόν χῶρον νοεῖται ἐδῶ ή βασιλεία τῶν οὐρανῶν; Εἰς τόν παρόντα κόσμον. Η στρατευομένη Ἐκκλησία νοεῖται όταν εἶπε «ώμοιώθη ή βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Βλέπετε ότι ή Βασιλεία του Θεοῦ είναι ή Ἐκκλησία ή στρατευομένη ἐδῶ ἐπί τῆς γῆς;

Καί ρωτήθηκε από τούς Μαθητάς Του ποία έννοια εἶχε αυτή ή παραβολή. Καί ό Κύριος ἀπήντησε: «Ό σπείρων τό καλόν σπέρμα ἐστίν ό υἱός του ανθρώπου». Ἐγώ εἶμαι ἐκεῖνος πού σπέρνω τό καλό τό σπέρμα· «ό δέ ἀγρός ἐστίν ό κόσμος». Ποίος εἶναι τό χωράφι; Εἶναι ό κόσμος. «τό δέ καλόν σπέρμα, οὔτοί εἰσιν οί υἱοί τῆς βασιλείας.» τό καλό τό σπέρμα, λέγει, εἶναι οί υἱοί τῆς βασιλείας.

Προσέξτε ἐδῶ κάτι παρακαλῶ. Δέν λέγει ό λόγος μου, ἀλλά λέγει «οί υἱοί τῆς βασιλείας». Προσέξτε αυτό τό σημείο· εἶναι πάρα πολύ σημαντικό. Σέ ἄλλη παραβολή παρομοιάζει τόν σπόρο μέ τόν λόγο Του· «ἐξηλήθεν ό σπείρων του σπείραι τόν σπόρον αυτού...». Καί ποιός εἶναι αυτός ό σπόρος; Εἶναι ό λόγος του Θεοῦ. Ό ἴδιος ό Κύριος τό ἐρμηνεύει. Ἐδῶ ποιός εἶναι ό σπόρος ό καλός; Οἱ «υἱοί τῆς βασιλείας», δηλαδή οί ἄνθρωποι του Θεοῦ.

»τά δέ ζιζάνιά εἰσιν οί υἱοί του πονηροῦ». Τά ζιζάνια δέν λέγει ότι εἶναι ή αίρεσις, ό κακός λόγος· ἀλλά τί; εἶναι οί αίρετικοί ή οί διεφθαρμένοι ἄνθρωποι. Ἐχει σημασία αυτό. «ό δέ ἐχθρός ό σπείρας αυτά ἐστίν ό διάβολος», ό ἐχθρός δέ πού τά ἔσπειρε εἶναι ό Διάβολος. Σαφῶς λοιπόν· ό Διάβολος. «ό δέ θερισμός συντέλεια του αἰῶνός ἐστίν». Τί εἶναι ό θερισμός; Εἶναι τό τέλος του αἰῶνος, τό τέλος τῆς Ἱστορίας. «οί δέ θερισταί ἄγγελοί εἰσιν». Ποιοί εἶναι ἐκεῖνοι πού θά θερίσουν; Εἶναι οί Ἄγγελοι. Καί ἄλλοῦ μᾶς εἶπε ό Κύριος ότι θά ἀποστείλη τούς Ἄγγέλους στά τέσσερα πέρατα τῆς οἰκουμένης, διά νά συλλέξουν τούς ἐκλεκτούς.

»ὥσπερ οὖν συλλέγεται τά ζιζάνια και πυρὶ κατακαίεται, οὕτως ἔσται ἐν τῇ συντελείᾳ του αἰῶνος τούτου.» Πῶς μαζεύουμε τά ζιζάνια και τά βάζουμε στό καμίνι; ἔτσι θά εἶναι, λέει, όταν θά τελειώση ό κόσμος αυτός.

»ἀποστελεῖ ό υἱός του ανθρώπου τούς ἄγγέλους αυτού, και συλλέξουσιν ἐκ τῆς βασιλείας αυτού πάντα τά σκάνδαλα και τούς ποιούντας τήν ἀνομίαν.» Ὅστε λοιπόν τό σκάνδαλον και ή ἀνομία εἶναι ή αίρεσις και ό διεφθαρμένος βίος· εἶναι δύο πράγματα.

»και βαλοῦσιν αυτούς εἰς τήν κάμινον του πυρός», πού εἶναι ή Κόλασις· «ἐκεῖ ἔσται ό κλαυθμός και ό βρυγμός τῶν οδόντων. τότε οί δίκαιοι ἐκλάμψουσιν ὡς ό ήλιος ἐν τῇ βασιλείᾳ του πατρὸς αυτών. ό ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκούετω.»

Ὅστε βλέπουμε λοιπόν, ἀγαπητοί μου, ότι ἐδῶ ό Κύριος μᾶς παρουσιάζει τό τί θά γίνη μέσ στον κόσμο αυτόν από τήν στιγμή πού θ' ἀρχίση νά σπείρεται ό λόγος ό

δικός Του. Θά αρχίσουν νά υπάρχουν οί εὐσεβεῖς ἄνθρωποι, οί δίκαιοι ἄνθρωποι, οί εὐλαβεῖς, οί πιστοί ἄνθρωποι, οί υἱοί τῆς Βασιλείας· θά συνυπάρχουν ὅμως καί οί υἱοί τοῦ πονηροῦ, οί ὅποιοι κι αὐτοί θά μποῦνε μέσα στήν Ἐκκλησία, στό αὐτό χωράφι. Θά μποῦνε καί αὐτοί μέσα στήν Ἐκκλησία καί θά δημιουργοῦν προβλήματα, θά δημιουργοῦν ἀντιθέσεις καί ὀξύτητες.

Ἄλλο αἵρεσις, ἄλλο αἰρετικός

Δέν λέγει ἐδῶ γιά τήν αἵρεσι, ἀλλά γιά τόν αἰρετικό· δέν λέγει γιά τήν διαφθορά, ἀλλά γιά τόν διεφθαρμένον ἄνθρωπο· δέν λέγει διά τήν ἀνομίαν, ἀλλά διά «τούς ποιοῦντας τήν ἀνομίαν». Καί γιατί λέγει «ἄφετε συναυξάνεσθαι»; Μοιάζει παράξενο. Πῶς ὁ Χριστός, στήν πρότασι τῶν γεωργῶν νά βγάλουν τά ζιζάνια, τούς εἶπε νά τό ἀφήσουν αὐτό τό θέμα καί νά μείνουν τά ζιζάνια ἔτσι, δηλαδή νά μήν πειράξουν τούς σκανδαλοποιούς; Πῶς γίνεται αὐτό;

Ἐδῶ πρόκειται περί ἀποκοπῆς ἑνός πιστοῦ, ἀσχέτως ἐάν αὐτός παρουσιάξη μία κατάστασι δυσάρεστη, σκανδαλώδη. Αὐτός ὁ ἄνθρωπος δέν πρέπει ἀμέσως νά ἀποκοπῆ, ἀλλά πρέπει νά περιμένουμε τήν μετάνοιά του. Ἐάν ὅμως δέν ἔλθῃ ἡ μετάνοιά του, τότε θά ἀποκοπῆ.

Σέ ἄλλη περίπτωσι βεβαίως μᾶς εἶπεν ὁ Κύριος ὅτι ὀφείλομε νά ἀποκόπτωμε. Ποιά εἶναι αὐτή; Εἶναι καί στήν Παλαιά, ἀλλά ἀνανεοῦται καί εἰς τήν Καινή Διαθήκη· «καί ἐξαρεῖτε τόν πονηρόν ἐξ ὑμῶν αὐτῶν», θά βγάλετε τόν πονηρόν ἀπό ἀνάμεσά σας. Ακούσατε;... θά τόν βγάλετε τόν πονηρόν ἀπό ἀνάμεσά σας!

Ἐδῶ ὅμως πρόκειται περί ἀνθρώπων, πού ἔχομε τήν ἐλπίδα ἴσως κάποτε νά σωθοῦν. Ἐπί παραδείγματι, ὁ ἀπόστολος Παῦλος, πρὶν γίνῃ Ὁ Παῦλος, ἦτο ἕνα σκάνδαλον. Κι ὅμως αὐτό τό σκάνδαλον, αὐτός ὁ ὁποῖος ἦταν διώκτης, ἔγινε μετὰ ἔνθερμος Ἀπόστολος.

Περίπτωσις ἀποκοπῆς κυρίως εἶναι καί ὁ θάνατος· νά ἔρθῃ δηλαδή ὁ Θεός νά κόψῃ τή ζωὴ ἑνός σκανδαλοποιοῦ. Δέν τοῦ τήν κόβει ἀμέσως τή ζωὴ· τόν ἀφήνει. Εἶναι ἐκεῖνο πού πολλές φορές λέμε: «Μά, γιατί αὐτός ὁ ἄνθρωπος νά ζῆ καί νά σκανδαλίζῃ; Γιατί νά ζῆ ὁ αἰρετικός; Γιατί νά σκορπάῃ τήν αἵρεσί του ὁ αἰρετικός;».

Ἀφήνει ὁ Θεός· τόν ἀφήνει γιά μιὰ μετάνοια· ἢ τοῦλάχιστον γιά νά ἀφαιρέσῃ ἀπό τόν κακόν καί τόν σκανδαλοποιόν τήν δικαιολογία ὅτι δέν εἶχε χρόνο νά μετανοήσῃ. Καί τόν ἀφήνει. Δέν σημαίνει ὅμως μ' αὐτό ὅτι μέσ στήν Ἐκκλησία πρέπει νά ὑπάρχῃ ὁ σκανδαλοποιός καί ὁ αἰρετικός· ἄπαγε τῆς βλασφημίας! Πρόκειται λοιπόν περί τοῦ προσώπου, μήπως καί μετανοήσῃ· ὄχι περί τῆς αἰρέσεως καί τοῦ κακοῦ. Ἀλλοίμονο ἐάν ἐπρόκειτο περί αὐτοῦ.

Πάντως δέν ἄργησαν, ἀγαπητοί μου, πράγματι, κατά τόν λόγον τοῦ Κυρίου, νά ἀναφανοῦν τά ζιζάνια. Καί ὅπως ὁ Κύριος τό διεμήνυσε, ἔτσι καί ἔγινε. Μάλιστα ἀπό τήν πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀπό τούς Ἀποστόλους τούς ἰδίους –διότι θά ἐπιστρατεύσωμε καί χωρία ἀπό τούς Ἀποστόλους–, θά ἰδοῦμε ὅτι τό πρᾶγμα ἔτσι εἶναι. Δέν ἐννοεῖ ὅτι ὁ αἰρετικός καί ὁ σκανδαλοποιός θά μένουν μέσα στήν Ἐκκλησία. Ὅχι!

Είναι δυνατή ή συνύπαρξις

Συναγωγής του Σατανᾶ καὶ Ἐκκλησίας;

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, στὴν Ἀποκάλυψι του μᾶς ἀναφέρει δύο κατηγορίες αἱρέσεων, ἐκ τῶν ὁποίων προῆλθαν δύο ρεύματα αἱρέσεων. Καὶ καλὸν εἶναι νὰ γνωρίζωμε τίς κατηγορίες αὐτές, γιὰ νὰ ξέρωμε νὰ κατατάσσωμε καὶ νὰ χαρακτηρίζωμε μίαν αἴρεσιν, ἢ ὁποία ἐμφανίζεται εἰς τὸν κόσμον, σ' ὅλη τὴν Ἱστορία ἐννοεῖται.

Ὅπως μᾶς γράφει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης στὴν Ἀποκάλυψι, ὁ Κύριος ἀποτείνεται εἰς τὸν ἄγγελον τῆς Σμύρνης, τὸν ἐπίσκοπον τῆς Σμύρνης, καὶ τοῦ λέγει: «καὶ τὴν βλασφημίαν ἐκ τῶν λεγόντων Ἰουδαίους εἶναι ἑαυτοῦς, καὶ οὐκ εἰσίν, ἀλλὰ συναγωγή τοῦ σατανᾶ». Εἶδατε παρακαλῶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς πῶς χαρακτηρίζει ἐδῶ μίαν αἴρεσιν; Συναγωγή τοῦ Σατανᾶ! Πῶς εἶναι δυνατόν ποτέ νὰ συνυπάρχη ἡ συναγωγή τοῦ Σατανᾶ μέ τὴν Ἐκκλησίαν...!

Νὰ ὁ λόγος, ἀμέσως-ἀμέσως, νὰ μὴν παρανοήσωμε τὴν παραβολή πού εἶπα προηγουμένως, ν' ἀφήσωμε δηλαδή τὸν αἰρετικὸ νὰ ὑπάρχη. Δέν θά πᾶμε νὰ τὸν σκοτώσωμε! δέν θά πᾶμε νὰ τοῦ βγάλωμε τὰ μάτια! ὄχι! θά τὸν ἀφήσωμε τὸν ἄνθρωπο. «Μά, λέγει, βρίζει!» Θά τὸν κόψωμε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία· δέν θά τὸν κόψωμε ἀπὸ τὴν ζωή. Τό καταλάβετε σᾶς παρακαλῶ; Δέν θά τὸν βάλωμε ἐπάνω στὴν πυρά νὰ τὸν κάψωμε γιὰτί εἶναι αἰρετικὸς! θά τὸν ἀφήσωμε. «Μά, βλασφημᾷ!». Ἀφήστε τον. Θά ἀποκοπῆ ὁμως ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, πάει...! Δέν μπορεῖ νὰ ὑπάρχη μέσα στὴν Ἐκκλησία.

Λοιπόν, τί λέγει ἐδῶ ὁ Κύριος στὴν ἐπιστολήν του αὐτή; «καὶ τὴν βλασφημίαν ἐξ ἐκείνων πού λέγουν ὅτι εἶναι Ἰουδαῖοι, πού δέν εἶναι, ἀλλὰ εἶναι συναγωγή τοῦ Σατανᾶ». Πῶς τώρα μπορεῖ κάποιος νὰ χαρακτηρισθῆ ὅτι εἶναι Ἰουδαῖος, καὶ νὰ εἶναι ταυτοχρόνως ὁ ἄνθρωπος τῆς συναγωγῆς τοῦ Σατανᾶ; Τί εἶναι ἡ συναγωγή τοῦ Σατανᾶ; Εἶναι ἡ ἐκκλησία τοῦ Σατανᾶ –ἐκ τοῦ συνάγω· συναγωγή τοῦ Σατανᾶ. Ποιοί εἶναι αὐτοί οἱ Ἰουδαῖοι; Μέ τό νὰ εἶναι Ἰουδαῖος κανεὶς, αὐτομάτως εἶναι καὶ ἀνήκει εἰς τὴν συναγωγή τοῦ Σατανᾶ;... Ὅχι. Ὅχι! Ἀλλὰ αὐτοί «λέγουν ὅτι εἶναι Ἰουδαῖοι».

Ἄν αὐτοὶ ἦσαν πραγματικά Ἰουδαῖοι, δηλαδή κάτω ἀπὸ τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ, θά ἐπίστευαν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἴσως ἀκόμη νὰ μὴν εἶχε ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ πιστεύσουν· θά ἐπίστευαν ὁμως. Δέν θά ἠδύνατο λοιπόν νὰ χαρακτηρισθοῦν συναγωγή τοῦ Σατανᾶ. Ἀλλὰ πρόκειται γιὰ αἰρετικούς οἱ ὅποιοι, ὅταν ἄκουσαν τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, ἀλλὰ δέν θέλησαν νὰ ἀφήσουν καὶ τό ἰουδαϊκὸν πνεῦμα· καὶ συνεπῶς ἀνέμειξαν Ἰουδαϊσμόν καὶ Χριστιανισμόν. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν μεῖξιν προέκυψαν ομάδες αἰρετικές, ὅπως εἶναι οἱ Ναζιραῖοι, ἢ Ναζωραῖοι, οἱ Ἐβιωνῖται, οἱ Ἐλκεσαῖται καὶ ἄλλοι.

Περί τίνος ἀκριβῶς πρόκειται;

Γιά νά γίνη κάποιος Χριστιανός
πρέπει νά περάση πρώτα από τόν Ιουδαϊσμό;

Όπως θά γνωρίζετε, στην αρχαϊκή Έκκλησία εΐχε προκύψει θέμα περιτομής και ειδωλοθύτων· κι αυτό έπειδή ό Χριστιανισμός κηρύχθηκε σέ χώρον Ιουδαϊκόν. Ό Χριστός σέ Ιουδαίους εκήρυξε, σέ Έβραίους. Καί προέκυψε τό έξής θέμα: Προκειμένου νά εξαπλωθῆ τό Ευαγγέλιον έξω από τά όρια τῆς Παλαιστίνης και οί έθνικοί νά γίνουν Χριστιανοί, θά έπρεπε προηγουμένως νά περιτμηθοῦν ἢ όχι;

Σημειώσατε ότι τότε οί Χριστιανοί έξ Έβραίων δέν ἤθελαν νά εξαπλωθῆ τό κήρυγμα έξω από τά όρια τῆς Παλαιστίνης. Όταν ό απόστολος Πέτρος παρακαλῶ κλήθηκε εἰς τό σπίτι τοῦ Κορνηλίου και ἦλθε κι εκεί ἡ Πεντηκοστή, τό Πνεῦμα τό Άγιον, τότε εκλήθη σέ απολογία –ξέρετε ποιός;– ό απόστολος Πέτρος! Ακούσατε;... ό απόστολος Πέτρος! Εκλήθη σέ απολογία, όταν επέστρεψε εἰς τά Ιεροσόλυμα! Καί τοῦ εΐπαν: «Τί ακούσαμε;...».

Εΐναι εκείνοι οί ζηλωταί... Ὡ, νά φυλάῃ ό Θεός τόν άνθρωπο από τούς ζηλωτάς! Νά φυλάῃ ό Θεός!... Δέν υπάρχει μεγαλύτερη συμφορά από τούς ζηλωτάς, αγαπητοί μου, όλων τῶν αἰώνων και όλων τῶν εποχῶν. Πρόκειται περί φανατικῶν ανθρώπων και όχι περί εκείνων οί όποιοι θά ἤθελαν νά διαφυλάξουν άκεραία τήν Πίστιν. Διότι ἐδῶ υπάρχει ἡ άπουσία τῆς διακρίσεως. Στόν ζηλωτήν υπάρχει ἡ άπουσία τῆς διακρίσεως, υπάρχει και ό φανατισμός. Εΐναι φοβερόν πράγμα.

Έκάλεσαν λοιπόν παρακαλῶ τόν απόστολο Πέτρο –ποιοί;– οί πρεσβύτεροι, δηλαδή ιερεΐς τοῦ ναοῦ και Φαρισαῖοι πού εΐχαν πιστεύσει εἰς τόν Χριστόν, και τοῦ λένε: «Τί ακούμε;... ότι επήγες σέ άνδρα άμαρτωλόν και έθνικόν, και τοῦ παρέδωκες τό Ευαγγέλιον;!...».

«Ναί.» λέει ό απόστολος Πέτρος και τά διηγείται όλα. Καί τούς λέγει: «Ἦλθε ἡ Πεντηκοστή όπως ἤρθε και σ' ἐμας. Κατέβηκε τό Πνεῦμα τό Άγιον, έφωτίσθησαν, έλάλουν ξένες γλῶσσες και έπλήσθησαν ένθουσιασμοῦ! Καί ποιός εΐμαι ἐγώ, λέει ό απόστολος Πέτρος, πού θά έμποδίσω τόν Θεόν νά καταστήσῃ πιστούς ανθρώπους και έξω από τόν Ιουδαϊσμόν, έξω από τήν Συναγωγήν;... Ποιός εΐμαι ἐγώ;...». Καί τότε παρακαλῶ ἡσύχασαν.

Θά επαναλάβουν τό ἴδιο πράγμα λίγα χρόνια μετά στόν απόστολο Παῦλο. «Έλα ἐδῶ, θά τοῦ ποῦνε. Τί ακούμε; Τί ακούμε;... ότι διδάσκεις νά μήν περιτέμνονται οί έθνικοί, και τούς διδάσκεις νά γίνονται Χριστιανοί χωρίς προηγουμένως νά υποστοῦν περιτομήν;!...»

«Δηλαδή τί έπρεπε νά γίνη, τούς λέγει ό απόστολος Παῦλος. Δηλαδή για νά γίνη κάποιος Χριστιανός, πρέπει προηγουμένως νά περάσῃ από τόν Ιουδαϊσμόν;! νά υποστῆ περιτομή, και μετά νά γίνη Χριστιανός;! Ἔ, λοιπόν, λέγει, έν Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομή τι ισχύει οὔτε άκροβυστία! Οὔτε αν περιτμηθῆς οὔτε αν δέν περιτμηθῆς έχει καμμία σημασία και καμμία αξία!»

Και έπειδή έγινετο σάλος και έπειδή έγινετο φασαρία, πάντα από τούς ζηλωτάς αὐτούς –αὐτοί στάθηκαν και ἡ αιτία ό απόστολος Παῦλος νά συλληφθῆ στά Ιεροσόλυμα και νά σταλῆ δέσμιος εἰς τήν Ρώμην· αὐτοί!–, γί αυτό παρακαλῶ έγινε ἡ

λεγομένη Ἀποστολική Σύνοδος στά Ἱεροσόλυμα. Καί ἐκεῖ, πραγματικά ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἐκρίθη ὅτι ἡ περιτομή δέν ἔχει καμμία σχέση, καμμία σημασία, καί ἀπηγορεύθησαν ἐκεῖ τά εἰδωλόθυτα καί λοιπά –νά μὴν πολυπραγμασῶ.

Τίς ἀποφάσεις αὐτῆς τῆς Ἀποστολικῆς Συνόδου τίς ἔστειλαν στήν Ἀντιόχεια μέ γράμμα, διότι ἔπρεπε ἐκεῖ νά ἡρεμήσουν οἱ Χριστιανοί, πού διερωτῶντο: «Δηλαδή ἐμεῖς δέν μπορούμε νά εἴμεθα Χριστιανοί;... Πρέπει νά γίνουμε πρῶτα Ἰουδαῖοι;!...». Καί ἐκεῖ τούς λέγουν οἱ Ἀπόστολοι: «Μὴν ἀνησυχῆτε· τό πρᾶγμα εἶναι ἐν τάξει, τακτοποιημένο. Δέν εἶναι ἀπαραίτητο κανεῖς νά γίνῃ πρῶτα Ἰουδαῖος· μόνο νά τηρήσῃ τό θέμα τῶν εἰδωλοθύτων καί τῆς πορνείας καί τοῦ πνικτοῦ· αὐτά τά τρία.».

Οἱ ἰουδαΐζοντες Χριστιανοί

Ἐν συνεχείᾳ μερικοί τέτοιοι Χριστιανοί, ἐξ Ἰουδαίων, δέν ἐδέχθησαν τίς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου τῆς Ἀποστολικῆς, ἀπεσπάσθησαν ἀπό τήν Ἐκκλησία καί ἀπετέλεσαν ἰδίαν κοινότητα. Αὐτοί ὠνομάσθησαν ἰουδαΐζοντες Χριστιανοί. Στήν Ἱστορία λοιπόν θά τούς βρῆτε ὡς ἰουδαΐζοντας Χριστιανούς, δηλαδή Χριστιανούς πού ἰουδαΐζουν· πού δέχονται καί θέλουν καί ἐπιμένουν νά ὑπάρχουν ἰουδαϊκά στοιχεῖα. Παρακαλῶ προσέξτε πολύ. Αὐτούς ὁ ἀπόστολος Παῦλος στίς ἐπιστολές του –φέρ' εἰπεῖν: Πρὸς Φιλιππησίους, 3, 2, Β' Πρὸς Κορινθίους, 11, 13, καί οὕτω καθ' ἑξῆς– τούς ἀποκαλεῖ, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, ψευδαδέλφους, κύνας –σκυλιά!–, δολίους –πονηρούς!– καί κακοὺς ἐργάτας! Εἶδατε χαρακτηρισμούς παρακαλῶ;...

Ὁ Χιλιασμός ἀπότοκος μείξεως Ἰουδαϊσμοῦ καί Χριστιανισμοῦ

Τώρα· ἀπό αὐτήν τήν κατηγορία τῶν αἰρετικῶν προέρχονται ὅλες ἐκεῖνες οἱ αἰρέσεις μέσα στήν Ἱστορία στίς ὁποῖες ἀναμειγνύονται Χριστιανισμός καί Ἰουδαϊσμός. Ἐάν σᾶς ἐρωτήσω τώρα παρακαλῶ, ἀγαπητοί, «Μπορεῖτε νά μοῦ χαρακτηρίσετε τί εἶναι ὁ Χιλιασμός;», δέν θά σᾶς εἶναι δύσκολο νά μοῦ ἀπαντήσετε· θά μοῦ πῆτε: «Ὁ Χιλιασμός εἶναι ἰουδαΐζουσα αἵρεσις.». Δέν εἶναι δύσκολο. Γιατί;

Ἀκοῦτε τούς Χιλιαστές, πού λέγουν: «Γιατί δέν λέτε τόν Θεόν Ἰεχωβά;». Καί τούς λέμε: Γιατί νά τόν ποῦμε Ἰεχωβά; Ἡ λέξις αὐτή, Ἰεχωβά, εἶναι ἑβραϊκή· τή λέμε ἑλληνικά: Κύριος. Ὅταν μετέφρασαν ἐξ ἄλλου οἱ ἴδιοι οἱ Ἑβραῖοι τήν Παλαιά Διαθήκη, εἰς ἀνύποπτον χρόνον σέ σχέση μέ τόν Χριστιανισμόν, τρεῖς αἰῶνες παρακαλῶ πρό Χριστοῦ, τήν μετέφρασαν μέ τήν λέξι Κύριος. Οὔτε μία φορά δέν συναντοῦμε στήν Παλαιά Διαθήκη τό ὄνομα Γιαχβέ, Ἰεχωβά. Καί τό σπουδαιότατον: οὔτε μία φορά δέν συναντοῦμε τήν ὀνομασία Γιαχβέ καί εἰς τήν Καινή Διαθήκη. Λοιπόν γιατί νά τόν ποῦμε τόν Θεόν Ἰεχωβά; Γιατί; Γιά ποιόν λόγο; «Ὁχι, ὄχι, λέγουν· θά τόν λέμε Ἰεχωβά.»! Γιατί; Γιατί ἀπλούστατα οἱ ἄνθρωποι αὐτοί ἀναμειγνύουν Ἰουδαϊσμόν καί Χριστιανισμόν.

Δέν εἶναι λοιπόν δύσκολο νά χαρακτηρίσωμε ποιᾶς προελεύσεως εἶναι ὁ Χιλιασμός· εἶναι ὀλοφάνερον. Καί εἶδατε πῶς ἀποκαλεῖ παρακαλῶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος τούς αἰρετικούς αὐτῆς τῆς κατηγορίας; θά τό ἐπαναλάβω ἄλλη μία φορά:

ψευδαδέλφους, κύνας, κακούς έργατας και δολίους!

«Αλλά τούτο ἔχεις, ὅτι μισεῖς τὰ ἔργα τῶν Νικολαϊτῶν, ἃ καγὼ μισῶ.»

Αλλά συνεχίζοντας ὁ Κύριος, στό βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως, τήν ἐπιστολή του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἐφέσου, λέγει τὰ ἑξῆς εἰς τὸν ἄγγελόν της, τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ἐφέσου: «Αλλά τούτο ἔχεις... –δηλαδή τοῦ κάνει μερικές παρατηρήσεις τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ἐφέσου– ἀλλά ἔχεις αὐτό τό καλό, ὅτι μισεῖς τὰ ἔργα τῶν Νικολαϊτῶν, πού και ἐγὼ τὰ μισῶ, λέγει ὁ Χριστός.

Κατ' ἀρχάς παρακαλῶ ἢ ἔκφρασις μισῶ. Ὅταν κάποτε τὰ βάλουμε μ' ἓναν αἰρετικόν, ἀμέσως μᾶς λένε: «Ἐπιτρέπεται ἐσεῖς, πού εἶστε καλὸς Χριστιανός..., ἢ: εἶστε και ἱερεὺς... ἐπιτρέπεται ἐσεῖς, πάτερ μου, νὰ μισῆτε τοὺς αἰρετικούς και νὰ μιλάτε μέ τὸν τρόπον αὐτόν;!».

Τί θὰ θέλατε νὰ γίνῃ; νὰ γίνω ἐγὼ σουπερ-Χριστός;!... Πέστε μου: σουπερ-Χριστός νὰ γίνω;! Ὁ Χριστός λέγει «μισῶ». Κι ἐγὼ τί εἶμαι; θὰ κάνω ἐξυπνάδες ἔναντι τοῦ Χριστοῦ, νὰ πῶ ὅτι ἔχω ἐγὼ πιὸ πολλή ἀγάπη ἀπὸ τὸν Χριστόν, πού λέγει ὅτι μισεῖ τὰ ἔργα τῶν Νικολαϊτῶν και ἐπαινεῖ τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ἐφέσου και τοῦ λέγει ὅτι ἔχει αὐτό τό καλό, ὅτι τουλάχιστον μισεῖ τὰ ἔργα τῶν Νικολαϊτῶν;! Εἶναι θέμα φανατισμοῦ ἢ θέμα διαχωρίσεως εὐθυνῶν; «Τελείωσε· εἶσαι αἰρετικός! εἶσαι ὁ ἄνθρωπος τῆς Κολάσεως! Δέν θέλεις νὰ πεισθῆς; φύγε ἀπὸ ἴδω πέρα! ἀφορίζεσαι! ἀποκόπτεσαι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία! Θὰ σέ βοηθήσω νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθεια. Δέν τὴν θέλεις; ἀποκόπτεσαι! Τελείωσε.»

Εἶδατε παρακαλῶ; Σᾶς τό λέω, γιατί πολλοί τό λέγουν αὐτό· δυστυχῶς τό λέγουν και Χριστιανοί μας. «Γιατί, πάτερ;» λένε, «Γιατί, πάτερ, μιλάτε μέ τὴν γλῶσσαν αὐτήν;»! Τό ἔχω ἀκούσει τόσες φορές αὐτό. Και θέλουν νὰ σέ ἐκθέσουν στά μάτια τῆς κοινωνίας, ὅτι εἶσαι ὁ στενοκέφαλος ἄνθρωπος, ὁ μοχθηρὸς ἄνθρωπος, πού διαθέτεις μόνον μῖσος και τίποτε ἄλλο! Δέν πρόκειται ὅμως περὶ αὐτοῦ, ἀγαπητοί μου· ἀλλά αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι ἡ τοποθέτησίς μας.

Οἱ Νικολαῖται

Λοιπόν· τί εἶναι αὐτοί οἱ Νικολαῖται; Αὐτοί οἱ Νικολαῖται, ἀγαπητοί, ἦτανε μία αἵρεσις. Βεβαίως ἂν θὰ ἔχετε διαβάσει ἢ ἀκούσει ὅτι αὐτὴ ἡ αἵρεσις ὀφείλεται εἰς τὸν Νικόλαον τὸν προσήλυτον, ἓναν ἐκ τῶν ἑπτὰ Διακόνων τῆς Ἐκκλησίας, πρόκειται περὶ ἀπιθάνου πράγματος. Ἄν τό ἔχετε πουθενά διαβάσει ἢ τό ἔχετε ἀκούσει, πρόκειται περὶ ἀπιθάνου πράγματος. Ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος κάνει μίαν ὑπόθεσιν, μίαν εἰκασίαν, μήπως εἶναι· ἀλλά κάθε ἄλλο παρά ἔχομε καμμιά πηγὴ πού νὰ μᾶς πληροφορῇ ὅτι αὐτοί προέρχονται ἀπὸ τὸν Νικόλαον τὸν προσήλυτον, ἓναν ἐκ τῶν ἑπτὰ Διακόνων –μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο και ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος. Αὐτοί οἱ Νικολαῖται ἦσαν αἰρετικοί τῆς ἐποχῆς πού ἤδη ζοῦσε ἀκόμη ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης. Ἦσαν γνωστικῆς προελεύσεως.

Τώρα· τί εἶναι αὐτοί οἱ αἰρετικοί; Αὐτοί ἦσαν πρῶτα ἐθνικοί, δηλαδή

είδωλόατραι· καί ὡς εἰδωλόατραι εἶχαν τά μυστήρια τῶν εἰδωλόατρικῶν θρησκείων. Στήν Ἀνατολή κυρίως εἶχανε τά μυστήρια τῆς Κυβέλης καί τοῦ Ἄτεως· στήν Αἴγυπτο εἶχανε τοῦ Ὄσιριδος καί τῆς Ἰσιδος· στήν Ἑλλάδα εἶχανε τά Ὀρφικά μυστήρια, εἶχανε τά Θρακικά μυστήρια, εἶχανε τά Ἐλευσίνια μυστήρια· στήν Περσία τά μυστήρια τοῦ Μύθρα· καί οὕτω καθ' ἑξῆς. Δηλαδή δέν ἦταν τίποτε ἄλλο παρά θρησκείες πού εἶχαν λατρευτικόν, εἶχανε μυστηριακόν χαρακτήρα.

Αὐτοί λοιπόν, ὅταν ἄκουσαν τό κήρυγμα τοῦ Χριστιανισμοῦ, δέν ἐπίστευσαν στόν Χριστόν ἐξ ὀλοκλήρου, ὅπως προσφέρεται ὁ Χριστός, καί νά ἐγκαταλείψουν τήν παλαιάν των δοξασία· ἀλλά τί ἔκαναν; ἐπῆραν Χριστιανισμό, δέν ἄφησαν τίποτα ἀπό ἐκεῖνα πού κρατοῦσαν παλαιά, καί τά ἀνέμειξαν.

Ὁ συγκρητισμός χθές καί σήμερα

Ὑστερα, τήν ἐποχή ἐκείνη, ὑπῆρχε αὐτή ἡ τάσις μιᾶς μείξεως, ἐνός συγκερασμοῦ, ἐνός συγκρητισμοῦ –τό κρη μέ ἦτα. Δέν σᾶς ἀναλύω τήν ὥρα αὐτήν αὐτόν τόν ὄρον, ἀλλά μόνον ὅτι πρόκειται περὶ ἐνός ἀνακατέματος ὄλων μέ ὅ,τι τότε μποροῦσε νά ὑπάρχη. Αὐτός ὁ συγκρητισμός δέν ἦταν μόνον ἐπὶ θρησκευτικοῦ ἐπιπέδου ἢ μόνον ἐπὶ φιλοσοφικοῦ, ἀλλά ἦταν καί εἰς ἄλλους τομεῖς. Αὐτό τό στοιχεῖον τοῦ συγκρητισμοῦ ὑπάρχει ἄφθονο καί σήμερα· κατ' ἐξοχήν σήμερα στήν ἐποχή μας! Καί φιλοσοφικόν συγκρητισμόν ἔχομε καί θρησκευτικόν συγκρητισμόν ἔχομε, μέ ὄλους αὐτούς τούς οἰκουμενισμούς: οἰκουμενισμούς θρησκευτικούς, οἰκουμενισμούς ἐμπορικούς, οἰκουμενισμούς ἰδεολογικούς,...

Ὅταν, ἐπὶ παραδείγματι, σήμερα λέμε ὅτι γιά νά μποῦμε στήν Ε.Ο.Κ. πρέπει νά βγάλωμε μερικά πράγματα πού ἔχομε ὡς Ἕλληνες καί νά βάλωμε μερικά πράγματα πού ἔχουν οἱ Εὐρωπαῖοι, αὐτό τό πρᾶγμα δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἕνας συγκρητισμός, ἕνα ἀνακάτεμα· νά βγάλω καί νά βάλω. Αὐτό τό πρᾶγμα. Καί ἔτσι σήμερα, ὅσο ποτέ ἄλλοτε –ὅπως καί τότε, τρεῖς αἰῶνες πρό Χριστοῦ καί τρεῖς αἰῶνες μετά Χριστόν· ἀλλά καί σήμερα– ἔχομε πάρα πολύ μεγάλη ἔξαρσι αὐτοῦ τοῦ συγκρητισμοῦ, ἐπὶ ὄλων τῶν ἐπιπέδων, αὐτῆς τῆς μείξεως, αὐτοῦ τοῦ ἀνακατέματος.

Τότε λοιπόν ὑπῆρχε αὐτή ἡ τάσις, μέ τίς διάφορες αὐτές μυστηριακές θρησκείες πού ὑπῆρχαν, νά ἀνακατεύουν καί φιλοσοφικές ἰδέες καί Χριστιανισμό καί νά προσφέρουν ἕνα μείγμα. Βεβαίως, περιττόν νά σᾶς πῶ, ἔνεκα τοῦ συγκρητισμοῦ αὐτοῦ ἀνεπτύχθη πλήθος ἀπό ποικιλίες καί ἀποχρώσεις, μέ μία γενική ὀνομασία: Γνωστικισμός –τό γάμμα κεφαλαῖον.

Νικολαῖται: Γνωστικοί καί Δυναρχισταί

Οἱ Νικολαῖται ἦσαν Γνωστικοί. Ὅλοι οἱ Γνωστικοί εἶχανε μίαν βασικὴν ἀρχήν: τόν δυῖσμόν, τήν δυναρχίαν, ὅπου ἔχομε δύο θεούς: τόν θεόν τοῦ καλοῦ καί τόν θεόν τοῦ κακοῦ. Ἀκόμη τήν δυναρχία τήν ἐπεξέτειναν καί στό θέμα τοῦ οὐρανοῦ καί τοῦ πνεύματος, καί τῆς γῆς καί τῆς ὕλης· ὅτι ὁ οὐρανός καί τό πνεῦμα εἶναι δημιούργημα αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ, ἐνῶ ἡ ὕλη καί ὁ κόσμος εἶναι δημιούργημα αὐτοῦ τοῦ κακοῦ θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι δημιούργημα καί τῶν δύο θεῶν· τό μέν πνεῦμα του εἶναι

δημιούργημα τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ, τό δέ σῶμα του εἶναι δημιούργημα τοῦ κακοῦ θεοῦ – ἔτσι λέγεται ὁ Θεός Δημιουργός: ὁ κακός θεός!

Περιττόν νά σᾶς πῶ, τό καταλαβαίνετε καί μόνοι σας, πόσο αἰρετικά πράγματα εἶναι αὐτά. Καί μόνο διότι εἰσάγουν δύο ἀρχές, δύο θεούς, ἔ, τό καταλαβαίνετε πέρα γιά πέρα. Ὁ Θεός εἶναι ὁ δημιουργός τῶν πάντων, ἀγαπητοί μου. Δέν ὑπάρχει θεός τοῦ κακοῦ καί θεός τοῦ καλοῦ· οὔτε ἀκόμη ἔχουμε δυαρχία· οὔτε εἶναι συναιώνιος καί συνάναρχος ἡ ὕλη, ὅπως θά ἤθελαν αὐτοί ὅλοι οἱ δυῖσταί νά πιστεύουν καί νά ὑποστηρίζουν.

Ὅποτε τό σῶμα ἐθεωρεῖτο πηγὴ κακοῦ· γί' αὐτό ἔπρεπε νά ἀπαλλαχθῶ ἀπό τό σῶμα.

Μανιχαῖοι – Νικολαῖται

Ὑπῆρχαν δύο τρόποι ἀπαλλαγῆς ἀπό τό σῶμα διά νά γλυτώσῃ ἡ ψυχή. Ὁ ἓνας τρόπος ἦταν μία καταπίεσι τῆς σαρκός, σέ βαθμό πού νά φθάσω νά πεθάνω γρήγορα. Αὐτόν τόν τρόπον τόν μετήρχοντο οἱ Μανιχαῖοι· ἀπό τόν Μάνεντα –ὁ Μάνης, τοῦ Μάνεντος. Πέρσης αὐτός, πού εἶχε ἀνακατέψει πολλά πράγματα· εἶχε ἀνακατέψει καί Βουδδισμό καί Περσισμό, εἶχε ἀνακατέψει καί Χριστιανισμό καί Ἰουδαϊσμό καί λοιπά. Ὁ Μάνης. Ὑπῆρχε ὅμως καί ἡ ἄλλη ὄψις. Μπορῶ νά καταστρέψω τό σῶμα μου, χωρίς νά τό ὑποβάλλω σέ καταπίεσι. Γιατί νά τό κάνω αὐτό; τό σῶμα μου δύναμαι νά τό καταστρέψω καί μέ τήν ἀσωτία, δηλαδή μέ τίς ἡδονές. Ὅταν, ἐπί παραδείγματι, τρώγω πολύ, πίνω πολύ καί μεθῶ, καπνίζω ἀρειμανίως, πίνω καί ναρκωτικά, ἔ, θά ζήσω πολλά χρόνια; προφανῶς θά πεθάνω. Προφανῶς. Συνεπῶς γιατί νά μήν καταστρέψω τό σῶμα μέ τόν τρόπον αὐτόν, γλεντῶντας τή ζωή μου; Αὐτό ἔκαναν οἱ Νικολαῖται.

Βαλαάμ: ὁ πνευματικός πρόγονος τῶν Νικολαϊτῶν

Ἀλλά τό Νικολαῖτης προέρχεται ἀπό τό Νικόλαος, πού μεταφράζεται ἀπό τό ὄνομα Βαλαάμ. Ὁ Βαλαάμ ἦταν αὐτός πού εἶχε βάλει τότε σκάνδαλο στούς Ἑβραίους, νά πέσουν στήν πορνεία καί νά προσφέρουν θυσία στά εἶδωλα τῶν γειτόνων των. Τό λέγει αὐτό πολύ καλά τό βιβλίον τῶν Ἀριθμῶν. Ἐξ ἄλλου καί στό βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως τό σημειώνει αὐτό ὁ Χριστός· καί λέγει: «ὅπως ὁ Βαλαάμ ἔκανε ἐκεῖνο κι ἐκεῖνο...». Συνεπῶς τό Νικολαῖτης προέρχεται ἀπό τό ὄνομα Βαλαάμ. Γί' αὐτό σᾶς εἶπα ὅτι δέν ἔχει καμμία σχέσι μέ τόν προσήλυτον, τόν διάκονον Νικόλαον –ὄνομα ἐξ ἄλλου ἑλληνικό. Ἄν καί Νικόλαος θά πῆ αὐτός πού καταστρέφει τόν λαό, αὐτός πού νικάει τόν λαό. Δέν εἶναι ἡ νίκη τοῦ λαοῦ, ἀλλά αὐτός πού νικάει τόν λαό, καί συνεπῶς καταστροφεύς, λυμεών. Βαλαάμ λοιπόν καί Νικολαῖτης σημαίνει καταστροφεύς, λυμεών· καταστροφεύς τοῦ ἰδίου σώματος. Καί ἐκεῖ ὁ Χριστός λέγει εἰς τόν ἐπίσκοπον τῆς Ἐφέσου: «Μισῶ τά ἔργα τῶν Νικολαϊτῶν, οἱ ὅποιοι ἐπιδίδονται στά σαρκικά ἁμαρτήματα, στήν πορνεία καί τήν ποικίλη ἁμαρτία. Μισῶ τά ἔργα αὐτῶν!».

Οί Νικολαΐται σήμερα

Μήπως, τώρα σᾶς παρακαλῶ, αὐτή ἡ αἵρεσις τῶν Νικολαϊτῶν, τότε, σᾶς θυμίζει τίποτα ἀπό τήν ἐποχή μας;

Τά παιδιά τοῦ Θεοῦ! πρῶτο-πρῶτο. Τά παιδιά τοῦ Θεοῦ, αὐτή ἡ αἵρεσις, Τά παιδιά τοῦ Μῶ, τοῦ Μωϋσῆ· αὐτοί πού δίνουνε καί βιβλιαράκια καί λοιπά, πού ἔχουνε στό καταστατικό τους ἐπισήμως τήν πορνείαν. Προάγονται στήν πορνείαν, γιά νά μαζεύουν οἱ κοπέλλες χρήματα, διότι... καί τά λοιπά!

Θά ἔχετε διαβάσει βεβαίως γιά τό θέμα αὐτό. Νά ἕνα μικρό βιβλιαράκι, πού ἐξέδωκε ὁ πατήρ Ἰγνάτιος, ὁ ἱεροκήρυκᾶς μας. Ὅριστε παρακαλῶ: «Τά παιδιά τοῦ Θεοῦ». Ἔχει ἐδῶ μέσα ἀρκετά. Καί δίκη ἔγινε στή Λάρισα. Τό θέμα πιστεύω ὅτι σᾶς εἶναι γνωστό. Τί λέτε; αὐτή ἡ αἵρεσις τί εἶναι; Ξέρετε τί λέγουν; «Ἀπό ἀγάπη στόν Χριστό δίνουμε τό σῶμα μας νά πορνεύη.»! «Σοῦ παραδίδομαι γιατί σέ ἀγαπῶ. Σέ ἀγαπῶ, γιατί ὁ Χριστός μᾶς εἶπε νά ἀγαπᾶμε.»! Δηλαδή ἀλλοπρόσολλα πράγματα. Αὐτό τό ρεῦμα εἶναι ἀκριβῶς ἄμεσος ἀπόγονος τῶν Νικολαϊτῶν. Τά παιδιά τοῦ Θεοῦ. Δέν εἶναι δύσκολο λοιπόν νά τό χαρακτηρίσωμε· τό βλέπετε ἀμέσως.

Ἔτσι, ὅταν ξέρουμε αὐτά τά πράγματα, δέν πυρούμεθα, δέν λέμε: «Μπά! τί πράγματα εἶναι αὐτά!...»· ἔχουν τό προηγούμενό τους εἰς τήν Ἱστορίαν, καί δυνάμεθα νά κατατάσσωμε ὅλα ἐκεῖνα τά ὁποῖα μᾶς ἐμφανίζονται.

Ἀλλά ὅταν ἐδῶ ἀνακατεύεται παρακαλῶ ὁ Χριστιανισμός μέ τήν Φιλοσοφία, τίς μυστηριακές θρησκείες καί ἄλλες ἀντιλήψεις, ἀνθρώπινες πέρα γιά πέρα, πέστε μου πιά τί φτιάχνουμε;

Μανιχαϊσμός: ἡ πανθησκεία τῆς ἀρχαιότητος

Σᾶς ἀναφέρω ἐνδεικτικά ἀλλά καί χαρακτηριστικά τόν Μανιχαϊσμό. Ἀξίζει, γιατί εἶναι ἕνας σπουδαῖος πρόγονος νεωτέρων ρευμάτων. Πολύ σπουδαῖος. Θά τό ἰδῆτε ὅταν τόν ἀναλύσουμε.

Ὁ Μανιχαϊσμός ἐξηπλώθη ἀπό τίς Ἰνδίες μέχρι τήν Ἰσπανία. Γιά τήν ἐποχή ἐκείνη τό νά ἐξαπλωθῆ ὁ Μανιχαϊσμός τόσο πολύ ἦτο μέγα γεγονός. Ἀφοῦ κυριολεκτικά ἐσάρωσε τήν Μικράν Ἀσίαν καί τήν Μέσην Ἀνατολή, πέρασε στή Βόρειο Ἀφρική καί ἔφθασε μέχρι καί τήν Ἰσπανία!

Σπουδαῖοι ἄνδρες παρεσύρθησαν ἀπό τόν Μανιχαϊσμόν. Αὐτός ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος, πρῖν ἀκόμη γνωρίσει πέρα γιά πέρα τό Εὐαγγέλιον, εἶχε παρασυρθῆ ἀπό τούς Μανιχαῖους. Δέν θέλω νά πῶ παρά μόνο ἕνα σημεῖο, γιά νά σᾶς δώσω μία εἰκόνα ἀναγνωρίσεως τοῦ τί ὑπάρχει σήμερα.

Ὁ Μάνης εἶχε ἕνα μεγαλεπίβολο σχέδιο· ἤθελε νά δημιουργήσῃ μία πανθησκεία. «Γιατί νά ὑπάρχουν τόσες θρησκείες;» ἔλεγε, χωρίς ἀσφαλῶς νά ἀντιλαμβάνεται –βέβαια, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔχη σκότος, πῶς νά τό ἀντιληφθῆ αὐτό...!– ὅτι ὅλες αὐτές οἱ λεγόμενες φυσικές θρησκείες εἶναι ψευδεῖς καί μία εἶναι ἡ ἀληθινή, ἡ ἐξ ἀποκαλύψεως, ὁ Χριστός. Ποῦ νά τό ἀντιληφθῆ αὐτό...! Σκοτισμένος ἄνθρωπος, μένει στό μυαλό του, μένει δηλαδή στή δική του τήν ἐπινόησι, καί λέγει: «Γιατί νά μήν

υπάρχει μία πανθησκεία; Μέ τον τρόπον αυτόν οί άνθρωποι θά ένωθοῦν περισσότερο.».

Τό λένε καί σήμερα αυτό οί άνθρωποι: «Νά ἔχουμε μία πανθησκεία. Τί θά πῆ εἶσαι Χριστιανός; τί θά πῆ εἶσαι Μωαμεθανός; τί θά πῆ εἶσαι Βουδδιστής; Όλοι ἕνα πρέπει νά εἶμεθα.»! Καί φθάνουμε ἐκεῖ βεβαίως, ἀφοῦ πρῶτα θά λέγαμε: «Τί θά πῆ εἶσαι Χριστιανός Ὁρθόδοξος; –ξεκινᾶμε ἀπό 'κεῖ. Τί θά πῆ εἶσαι Ρωμαιοκαθολικός ἢ Προτεστάντης; Τί σημασία ἔχει; Χριστιανοί εἶμεθα.»! Καί μετά: «Γιατί νά μήν ένώσουμε τόν Χριστιανισμόν μέ τόν Μωαμεθανισμόν;»! Καί λοιπά.

Λοιπόν· ὁ Μάνης ἤθελε παρακαλῶ νά ένωση ὅ,τι μποροῦσε νά γνωρίζη, σέ ὅλον τόν γεωγραφικό χῶρο, ἀπό τίς Ἰνδίες μέχρι τήν Μικρά Ἀσία καί τήν Αἴγυπτο· κι ἐπῆρε Βουδδισμόν, ἐπῆρε ἀπό τήν τοπική λατρεία τῆς Περσίας, ἐπῆρε Ἰουδαϊσμόν, ἐπῆρε φιλοσοφικές θέσεις, ἐπῆρε καί Χριστιανισμό· τά ἀνακάτεψε ὅλα αὐτά μαζί καί ἔβγαλε αὐτό τό κατασκεύασμα πού πῆρε τό ὄνομά του: Μανιχαϊσμός.

Πέστε μου τώρα σᾶς παρακαλῶ, μπορεῖτε νά ἀναγνωρίσετε καί νά μοῦ πῆτε ἄν ἔχουμε τέτοια ρεύματα στήν ἐποχή μας;

Μασονισμός: ὁ ἀπόγονος τοῦ Μανιχαϊσμοῦ

Θά σᾶς ἔλεγα ἀμέσως: ὁ Μασονισμός. Κατά κλασσικόν τρόπο. Κλασσικό! Τί εἶναι ὁ Μασονισμός; Ὁ Μασονισμός εἶναι ἕνας θαυμάσιος ἀπόγονος τοῦ Μανιχαϊσμοῦ. Ποιά εἶναι ἡ ψυχή τοῦ Μασονισμοῦ; Εἶναι ἡ Θεοσοφία. Τί εἶναι ἡ Θεοσοφία; Ἡ Θεοσοφία εἶναι Ἰνδουϊσμός, Βουδδισμός,... Τό βλέπετε καί στήν ἐποχή μας πῶς ἔχουμε ρεύματα βουδδιστικά; Στήν ἐποχή μας. Ἐ, ἡ προσπάθεια νά ἀνακατέψω Βουδδισμόν, Ἰουδαϊσμόν, μυστηριακές θρησκείες τῆς ἀρχαιότητος καί Χριστιανισμόν, φτιάχνει παρακαλῶ τόν Μασονισμόν. Πάρτε ἕνα βιβλίον περὶ Μασονισμοῦ, πού νά ἀναφέρη μέσα τήν διδασκαλίαν τοῦ Μασονισμοῦ, καί θά ἰδῆτε ὅτι θά συναντήσετε ὅλα αὐτά τά στοιχεῖα. Ἐ, καιρός λοιπόν, θά πῆτε ἀπλούστατα, νά μάθουμε ὅτι αὐτό τό κατασκεύασμα εἶναι γνήσιος ἀπόγονος τοῦ Μανιχαϊσμοῦ, τόν ὁποῖον ἐπολέμησε ἡ Ἐκκλησία. Τόν ἐπολέμησε λυσσωδῶς ἡ Ἐκκλησία! Ἐξ ἄλλου τό βλέπετε κι ἐδῶ· «ὅτι μισεῖς τά ἔργα τῶν Νικολαϊτῶν, ἃ κἀγὼ μισῶ» λέγει ὁ Χριστός.

Τά τεκνίδια τοῦ Μασονισμοῦ καί τῆς Θεοσοφίας – Βουδδισμός στήν χριστιανική Εὐρώπη!

Ἔτσι, φθάνοντας στόν Μασονισμόν καί τήν Θεοσοφία, ἔχομε καί τά παιδάκια τους, ὅπως εἶναι γνωστό, τά τεκνίδιά τους! Τά τεκνίδια τοῦ Μασονισμοῦ εἶναι τό Ρόταρυ, εἶναι οἱ Ζόντα –μή σᾶς παρασύρουν καί βρεθῆτε σέ τέτοιους κύκλους παρακαλῶ! μοῦ φαίνεται οἱ Ζόντα εἶναι γιά γυναῖκες, ἐνῶ τό Ρόταρυ εἶναι γιά ἄνδρες· προσέξτε μή σᾶς παρασύρουν!– εἶναι οἱ Λάϊονς –lion θά πῆ λεοντάρι–, οἱ Λεονταρένιοι θά λέγαμε, –δέν ξέρω κατά πόσο μπορεῖ νά ἔχουνε λεονταρένια καρδιά· μήπως ἔχουνε λαγοῦ...! ἀλλά τέλος πάντων– οἱ Λάϊονς λοιπόν καί ὅλος αὐτός ὁ ὄρμαθός πού ἔρχεται ἀπό τήν Ἄπω Ἀνατολή, τοῦ λεγομένου βουδδιστικοῦ διαλογισμοῦ. Ἐχει καταλάβει καί τήν Εὐρώπη καί τήν Ἀμερική αὐτός ὁ βουδδιστικός διαλογισμός, τόν ὁποῖον ἕνας καθηγητής Πανεπιστημίου, μακαρίτης, ὁ Λούβαρης, τόν ἀποκαλεῖ Νεοβουδδισμόν ἢ Εὐρωπαϊκόν Βουδδισμόν.

Ἄν, γιά μιά στιγμή, μᾶς ἀκούη τώρα ἕνας ἀπλός ἄνθρωπος, θά πῆ: «Κύριε, ἐλέησον... Βουδδισμός στή χριστιανική Εὐρώπη! Τί δουλειά ἔχει ὁ Βουδδισμός στήν Χριστιανική Εὐρώπη;». Θά τοῦ λέγαμε: «Ἐχεις δίκαιο, εὐγενῆς ψυχῆ· ἀλλά φαίνεται δέν κατάλαβες ὅτι ἐδραπέτευσε ὁ Χριστιανισμός ἀπό τήν Εὐρώπη! καί ἀπό τήν Ἑλλάδα μας δυστυχῶς, ἀπό πολλούς τομεῖς καί ἀπό πολλούς Χριστιανούς μας!». Ἐφυγε ὁ Χριστιανισμός! Ἄλλότρια πράγματα ζοῦμε σήμερα! Γυρίσαμε στά «στοιχεῖα τοῦ κόσμου τούτου», πού λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Σίμων ὁ μάγος: ὁ πατήρ τῶν γνωστικῶν αἱρέσεων

Ὡστε δέν εἶναι δύσκολο πιά, ὅπως σᾶς εἶπα, νά διακρίνουμε καί νά κατατάξουμε τίς αἱρέσεις πού ὑπάρχουν στήν ἐποχή μας καί νά ποῦμε ὅτι εἶναι γνωστικῆς κατηγορίας. Αὐτά τά τελευταῖα ἔτη ἔχουμε αὐτά τά δύο μεγάλα ρεύματα: εἶναι οἱ ἰουδαϊζουσες αἱρέσεις, ὅπως εἶναι ὁ Χιλιασμός, καί οἱ γνωστικές αἱρέσεις, ὅπως εἶναι ὁ Μασονισμός. Μάλιστα ὁ πατήρ τῶν γνωστικῶν αἱρέσεων, μέ τήν ἔννοια τῆς μείξεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, θεωρεῖται ὁ Σίμων ὁ μάγος. Εἶναι ἐκεῖνος πού ὁ ἀπόστολος Πέτρος τόν ἀπεκάλεσε τοῦ Διαβόλου ἄνθρωπο! τόν ἀπεκάλεσε ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἐχθρόν τῆς ἀληθείας! καί τοῦ εἶπε νά μετανοήσῃ, γιατί ἀλλιῶτικα δέν θά εἶχε καμμία μερίδα μέσα στή ζωή, στήν ἀληθινή ζωή. Ναί, ὁ Σίμων ὁ μάγος θεωρεῖται ὁ πάτρων ὅλων αὐτῶν τῶν γνωστικῶν αἱρέσεων, πού ἀνακατεύουν καί τόν Χριστιανισμόν.

Οἱ ἐνδογενεῖς αἱρέσεις

Μετά ἀπό αὐτούς ἔχομε τούς αἰρετικούς ἐκεῖνους οἱ ὅποιοι εἶναι ἐνδογενεῖς· δέν παίρνουν ξένα στοιχεῖα, δέν παίρνουν δηλαδή οὔτε Ἰουδαϊσμόν οὔτε γνωστικές αἱρέσεις, τοῦλάχιστον ἐμφανῶς –διότι στήν πραγματικότητα παίρνουν, ὅπως θά δοῦμε στή συνέχεια. Οἱ αἰρετικοί αὐτοί ἐμφανίζονται κυρίως ἀπό τόν 3ον αἰῶνα μ.Χ., ἐνῶ οἱ ἄλλοι αἰρετικοί ἐμφανίσθηκαν ταυτοχρόνως μέ τό κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων. Ποιοί εἶναι τώρα αὐτοί; Εἶναι οἱ λεγόμενοι Ἀντιτριαδισταί: εἶναι οἱ Μοναρχιανοί, εἶναι οἱ Σαβελιανοί, οἱ Ἀρειανοί, οἱ Πνευματομάχοι... Κατόπιν, ἀπό τās Χριστολογικές αἱρέσεις: εἶναι οἱ Ἀπολλυναρισταί, εἶναι οἱ Νεστοριανοί, οἱ Μονοφυσιταί, οἱ Μονοθελιταί... καί οὕτω καθ' ἑξῆς.

Τί εἶναι αὐτές ὅλες οἱ αἱρέσεις;

Σᾶς εἶπα βεβαίως ὅτι δέν ἔχουν στοιχεῖα πού νά μοιάζῃ ὅτι τά παίρνουν ἀπ' ἔξω ἔχουν ὅμως. Τί εἶναι αὐτά πού ἔχουν; Ἐπί παραδείγματι, λέγει ὁ αἰρετικός ὁ Ἀντιτριαδιστής –ποιός εἶναι αὐτός; αὐτός δηλαδή πού δέν δέχεται ὅτι ὁ Θεός εἶναι Τριαδικός– λέγει στηριζόμενος στόν Ἀριστοτέλη: «Ἐάν ἔχω τρεῖς ὑποστάσεις, τότε ἔχω τρεῖς οὐσίες.» –δέν θά σᾶς κουράσω μόνο μιά φράσι θά πῶ καί θά τελειώσω. «Ἐάν ἔχω τρεῖς ὑποστάσεις, τρία πρόσωπα, τότε ἔχω τρεῖς οὐσίες. Ὅπως ὅταν ἔχω τρεῖς ἀνθρώπους, τρία πρόσωπα, ἔχω τρεῖς οὐσίες· ὁ καθένας ἔχει τή δική του τήν οὐσία. Δέν μπορῶ λοιπόν νά καταλάβω πῶς εἶναι δυνατόν νά ἔχω μία οὐσία, καί νά ἔχω τρεῖς ὑποστάσεις, τρία πρόσωπα. Συμπέρασμα: Δέν πρέπει λοιπόν ὁ Θεός νά εἶναι τριαδικός· πρέπει συνεπῶς νά εἶναι ἕνα πρόσωπο.». Γιά νά δικαιολογήσουν ὅμως τά τρία πρόσωπα, τότε πλάθουν ὅ,τι θέλει, ἀγαπητοί μου, τό ἀρρωστημένο τους μυαλό!

Όπως, επί παραδείγματι, οί Μοναρχιανοί, οί όποιοί λέγουν ότι στην Παλαιά Διαθήκη ό Θεός εμφανίζεται ως Πατήρ, στην Καινή εμφανίζεται ως Υίός και εις τήν Έκκλησία εμφανίζεται ως Πνεῦμα Άγιον! ότι είναι ένα μόνο πρόσωπο, αλλά αλλάζει ρόλον. Αλλάζει ρόλον! Καί άλλα πολλά βλάσφημα και φοβερά.

Στό βάθος ξέρετε από ποῦ ξεκινάει ή όλη αυτή ιστορία; Ξεκινάει από τόν Ορθολογισμόν, από τήν Φιλοσοφία. Γι' αυτό σᾶς εἶπα ότι μοιάζει νά είναι ενδογενείς αυτές οί αίρέσεις, αλλ' όμως παίρνουν και άπ' έξω στοιχεία.,

Ο Μωαμεθανισμός

Ή ακόμα ό Μωαμεθανισμός παρακαλῶ γιατί αρνεῖται τόν Τριαδικόν Θεόν; Διότι στην πραγματικότητα στηρίζεται στον Ιουδαϊσμόν. Από τρία πράγματα συνίσταται ό Μωαμεθανισμός: από τόν Ιουδαϊσμόν, από τόν Χριστιανισμόν και από τάς τοπικές ειδωλολατρικές παραδόσεις τῶν Αράβων. Τά ἔκανε μείγμα αυτά ό Μωάμεθ και παρουσίασε τόν Μωαμεθανισμόν. Ποιό είναι όμως τό επικρατέστερο στοιχείο από αυτά τά τρία; Δέν είναι τό χριστιανικό στοιχείο· είναι τό ιουδαϊκό στοιχείο. Γιατί; Διότι εκεί δέν δέχεται Θεόν Τριαδικόν· όπως και οί Ιουδαῖοι δέν δέχονται μέχρι σήμερα Τριαδικόν Θεόν. Καί συνεπῶς βλέπομε ότι άμέσως μπαίνει ό Ορθολογισμός.

Ο Μονοφυσιτισμός

Ένα άλλο παράδειγμα θά σᾶς πῶ. Ο Μονοφυσιτισμός παρακαλῶ, ό όποιος οὔδέποτε ἐξέλειπε, αλλά υπέβροσκε πάντοτε μέσα στην Έκκλησία, δέν μπορούμε νά πούμε ότι στάθηκε μιᾶς ἐποχῆς αίρεσις. Άρχισε μέ τούς Δοκίτας, τόν συναντούμε στον Μονοφυσιτισμόν τοῦ 7ου αἰῶνος και φθάνει μέχρι σήμερα παρακαλῶ. Πάντα θά υπάρχει ό Μονοφυσιτισμός και θά υποβόσκη. Άλλοτε θά λένε ότι ό Χριστός ἔχει τήν θεία φύσι μόνο και άλλοτε θά λένε ότι ἔχει τήν ἀνθρωπίνη φύσι στην πραγματικότητα δηλαδή θά δέχωνται τήν μία μόνο φύσι –ἐξ οὔ και Μονοφυσιτισμός.

Ο Μονοφυσιτισμός ἐπίσης στάθηκε ή αιτία –άπό τούς Μωαμεθανούς ξεκινάει τό πρᾶγμα– στάθηκε ή αιτία νά χτυπηθῆ ή εικόνα τοῦ Χριστοῦ και νά ξεσπάση ή Εικονομαχία. Από τούς Μωαμεθανούς και τούς Έβραίους ξεκίνησε τό πρᾶγμα. «Πῶς, λένε, εικονίζετε τόν Θεόν;... Εικονίζεται ό Θεός;!». Ναι, εικονίζεται, από τήν στιγμή πού γίνεται πλήρης και τέλειος ἄνθρωπος. Αφοῦ γίνεται τέλειος ἄνθρωπος, εικονίζεται. Έάν δέν ἐγένετο ἄνθρωπος, βεβαίως δέν θά εικονίζετο. Γι' αυτό τόσο ό Ιουδαϊσμός όσο και ό Μωαμεθανισμός δέν εικονίζουν πουθενά τό θεῖον. Γιατί; γιατί αρνοῦνται τήν ἀνθρωπίνη φύσι τοῦ Χριστοῦ. Απλούστατα. Βλέπετε πῶς υποβόσκουν αυτά τά πράγματα.

Έτσι οί αίρέσεις αυτές οί λεγόμενες ἀντιτριαδικές, πού προσβάλλουν τό δόγμα τῆς Αγίας Τριάδος, πού είναι θεμελιῶδες δόγμα αυτό, ἀγαπητοί μου, στην πραγματικότητα παίρνουν είτε από τόν Ιουδαϊσμόν κάτι είτε από τήν Φιλοσοφία κάτι πάντως σκέπτονται φιλοσοφικά. Μ' αυτές τίς αίρέσεις, τίς ἀντιτριαδικές και λοιπά, θά ασχοληθοῦμε λίγο πιό κάτω τήν ἐρχομένη φορά· γιατί ἔχομε και μ' αυτές νά παλαίψουμε –και μέ πόσα πράγματα δέν ἔχομε νά παλαίψουμε...! Άς είναι.

«Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήση...»

Τό θέμα εἶναι ὅτι αὐτό τό φαινόμενο τῶν αἱρέσεων, ἀγαπητοί, ἤδη ὁ Κύριος τό ἐπισημαίνει καί μᾶς ἐφιστᾷ ἰδιαίτερος τήν προσοχήν. Τί λέγει; «Βλέπετε», προσέχετε, «μή τις ὑμᾶς πλανήση», προσέξτε, λέγει, μή σᾶς πλανήση κανεῖς! «πολλοὶ γάρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες, ἐγὼ εἰμι ὁ Χριστός, καί πολλοὺς πλανήσουσι.».

Ὁ δέ ἀπόστολος Πέτρος μᾶς λέγει στήν δευτέρα του ἐπιστολή τά ἐξῆς: «Ἐγένοντο δὲ καί ψευδοπροφήται ἐν τῷ λαῷ, ὡς καί ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας», οἱ ὅποιοι, λέει, θά σᾶς βάλουν μέσα αἱρέσεις καταστροφῆς, «καί τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς δεσπότην ἀρνούμενοι», καί τὸν Χριστόν, πού μᾶς ἠγόρασε εἰς τὸν σταυρόν, Τόν ἀρνοῦνται! Διότι λέγουν: «Ἐκεῖ ἄ, δέν ἔπαθε, λένε, δέν ἔπαθε τίποτα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, γιατί φαινομενικά ἔπαθε· κι αὐτό διότι δέν ἦταν κανονικός ἄνθρωπος, ἀλλ' ἦταν φαινομενικά ἄνθρωπος.» –αὐτό τό ἰσχυρίζοντο καί οἱ Δοκῖται. «ἐπάγοντες ἑαυτοῖς ταχινήν ἀπώλειαν.» Βλέπετε τί λέγει ὁ ἀπόστολος Πέτρος; ὅτι γιά τὸν ἑαυτό τους προετοιμάζουν γρήγορη καταστροφή. Εἶδατε ὅτι ὁ αἰρετικός δέν σώζεται; Ὁ αἰρετικός δέν σώζεται!

»καί πολλοὶ ἐξακολουθήσουσιν αὐτῶν ταῖς ἀσελγείαις», θά πᾶνε ἀπό πίσω τους, θά τοὺς ἀκολουθήσουν, «δι' οὗς ἡ ὁδὸς τῆς ἀληθείας βλασφημηθήσεται», διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ὁδὸς τῆς ἀληθείας θά βλασφημηθῇ.

»καί ἐν πλεονεξία πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται», θά σᾶς ἐκμεταλλεθοῦν μέ πλαστά λόγια, «οἷς τὸ κρῖμα ἐκπαλαί οὐκ ἀργεῖ», εἰς τοὺς ὁποίους δέν θ' ἀργήσῃ νά ἔλθῃ ἡ καταδίκη, «καί ἡ ἀπώλεια αὐτῶν οὐ νυστάζει», καί ἡ καταστροφή τους δέν κοιμᾶται· θά ἔρθῃ γρήγορα.

Ἔστε λοιπόν, ἀγαπητοί μου, βλέπομε ὅτι ἔχομε δύο κατηγορίες αἱρέσεων: τίς γνωστικές καί τίς ἰουδαϊζουσες. Μποροῦμε εἰς αὐτές νά κατατάξωμε ὅ,τι ἐμφανίζεται εἰς τήν ἐποχὴν μας, καί μέ τὸν τρόπον αὐτόν τοῦ χαρακτηρισμοῦ θά ξέρωμε πού κινούμεθα καί πῶς βαδίζομε.

Εἶναι θλιβερό οἱ Χριστιανοί μας νά φθάνουν νά λένε: «Καλά λόγια λέει καί ὁ Χιλιαστής· δέν λέει κακά λόγια. Καλά λόγια λέγει κι ὁ παρακάτω αἰρετικός καί ὁ παρακάτω κι ὁ παρακάτω. Καλά ἔργα κάνουν καί οἱ Μασόνοι.»! Μά, τά καλά ἔργα εἶναι, ἀγαπητοί μου;... Ἐκεῖ εἶναι τό θέμα;... Καλά ἔργα κάνουν καί οἱ εἰδωλόατραι ὅμως θά σωθοῦν; Δέν εἶναι τά καλά λόγια ἢ ἔργα ἐκεῖνα πού σώζουν· εἶναι πρωτίστως καί κυρίως ἡ ὀρθή Πίστις. Ἐάν δέν ἦτο ἡ ὀρθή Πίστις αὐτή πού σώζει, τότε γιατί οἱ ποταμοὶ αἵματος; τότε γιατί οἱ τόσοι Ὁμολογηταί καί Μάρτυρες; Γιατί τότε νά μή ρίξω καί μία φούχτα λιβάνι στό ἄγαλμα τοῦ Διὸς ἢ τοῦ καίσαρος, ἀφοῦ τά πράγματα δέν ἔχουν καί πολλή σημασία; Ἀλλά ἔχουν πολλή σημασία. Γι' αὐτό, ἀγαπητοί μου, μή λέμε ὅτι ὅλοι καλά πράγματα λένε.

Ἡ αἵρεσις, ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, εἶναι ἡ βοτάνη τοῦ Διαβόλου! Καί προφανῶς τό λέγει αὐτό ἐπειδὴ ἐμπνέεται ἀπό τήν παραβολή τῶν ζιζανίων. Μή λοιπόν πηγαίνωμε νά βόσκωμε τήν βοτάνην τοῦ Διαβόλου, πού εἶναι ἡ αἵρεσις.

Θά παρακαλέσω πάρα πολύ μὴν ἀπουσιάσετε τήν ἐρχομένη φορὰ· ἔχομε πολύ

σπουδαῖα πράγματα νά ποῦμε, ν' ἀνοίξουνε τά μάτια μας νά δοῦμε τί γίνεται δίπλα μας, στή γειτονιά μας τί γίνεται. Θά παρακαλέσω λοιπόν οὐδείς μήν λείψη. Φέρετε καί ἄλλους πιστούς ἀδελφούς, γιά νά γνωρίσουμε τί γίνεται, καί ἀπό τήν γνῶσι αὐτή νά φυλαχθοῦμε.

Θά συνεχίσουμε, πρῶτα ὁ Θεός, τήν ἐρχομένη Κυριακή.

Κυριακή, 20-5-1979